

Epilog

Sfârșitul unei aventuri, începutul alteia?

Momentele triste vin pe neașteptate. La fel ca acelea vesele, ca să fim sinceri. Vin și, într-un fel ciudat, așteaptă de la tine să le spui ce părere ai. Tu nu poți avea o părere anume pentru că te-au surprins atât de tare, încât nu știi ce să zici. Dacă vei fi pus(ă) în fața unor astfel de momente, amintește-ți că viața nu e doar despre ele, ci despre cum răspunzi la provocarea lor.

Ela stătea, cu ochii pironiți în peretele din fața ei, și încerca să priceapă ceva din tot ce se întâmplase. Nimic nu părea că are sens. Ar fi trebuit să fie o zi specială, că doar era ziua ei. În schimb, totul se întorsese cu susul în jos, iar lumea de ieri părea că nu mai are nicio legătură cu lumea de astăzi.

De acum, avea 13 ani. Și, în loc să stea în curtea Bibliotecii, ținând bucură cu prietenii, se afla aici, în sufragerie, cu ochii pe monitorul din fața ei, așteptând să întâlnească un personaj despre care nu știa absolut nimic.

În mână, biletul pe care îl primise de dimineață era mototolit, dar încă nu se hotărâse dacă îl va rupe sau nu în mii și mii de bucățele. Nu putea fi adevărat ce scria acolo, chiar nu putea! Și, totuși, un glas din mintea ei lăsa ușa deschisă posibilității ca, indiferent de ce-și dorește ea, biletul să nu mintă. Nici nu voia să se gândească la ideea asta. Oftă, închise ochii și retrăi, din nou, primele ore din ziua asta nesuferită.

5 iunie 2024

În mijlocul aleii, o așteptau două baloane strălucitoare. Un 1 și un 3 pluteau ușor, chiar la nivelul geamului, ca și cum ar fi vrut să fie sigure că-i spun "La mulți ani" înaintea celorlalți. Le trase în cameră și constată că, de firul unuia dintre ele, era agățat un bilețel.

Își aduse aminte de suratele sale strecurate seara, pe sub ușă, în camera din Orașul Portofel și, pentru o clipă, în minte i se cuibări frica. Alungă, însă, repede, gândul, și se concentrează pe bilet. Îl deschise, convinsă că Andrei s-a chinuit mult până a reușit să facă baloanele să plutească acolo, nici prea sus, nici prea jos. Ce prieten bun e Andr...

Uită de baloane, de Andrei ori de Bibliotecă. Uită și că e ziua ei. Privi bilețelul și nu știe ce să mai spună. Formatul era greu de confundat cu altceva. Era identic biletelor pe care le primise în aventura din Orașul Portofel. Doar că, de data asta, nu-i spunea de probe, nici de alte gânduri hai-hui. Îi dădea o veste imposibil de acceptat.

”TOTo se epuizează rapid. Contactează-ne de urgență!”. Semnat, S.

Nici nu și-ar fi închipuit vreodată că TOTo ar putea păți ceva. Sau că, robot fiind, se va ”strica” la un moment dat. Se gândi la pisoi și nu găsi nicio zi în care să fi părut obosit, morocănos ori lipsit de chef. Se juca la fel ca întotdeauna, povestea lucruri ca nimeni altcineva și, mai mult decât orice, părea bucuria întruchipată. Sigur era ceva ciudat la anunțul

ăsta. Ca un detectiv adevărat, Ela întoarse biletul pe partea cealaltă, căutând indicii noi. Găsi, acolo, datele de contact ale unei fetițe: ”Selfi Escu, 12 ani, ambasador al planetei Pluto”. Mai scria că, peste două ore, o aștepta într-un apel video, să-i spună mai multe lucruri despre mesajul din bilețel. Sub, o adresa Google Meet strălucea auriu, precum Soarele.

I-a povestit Bunicii, l-a sunat pe Andrei și, apoi, s-au întâlnit cu toții în sufragerie, așteptând apelul. Ela stătea în fața monitorului, în timp ce Andrei și Bunica așteptau nerăbdători așezați pe două fotolii, undeva în afara cadrului video.

În fața monitorului, Ela se frământa, încercând să-și imagineze ce fel de persoană putea fi această Selfi Escu. Numele suna ciudat, aproape ca o glumă, dar situația era prea serioasă pentru a fi o farsă. Cu câteva minute înainte de ora stabilită, ecranul monitorului se aprinse, iar o voce veselă o întâmpină:

- Salut, Ela! Sunt Selfi Escu, dar poți să-mi spui simplu Selfi. Mă bucur să te cunosc! Îmi pare rău că ne întâlnim în aceste circumstanțe, dar avem nevoie urgentă de ajutorul tău, spuse fetița cu o voce melodioasă.

Pe ecran apăru chipul unei fetițe cu păr cârlionțat și strălucitor, cu ochelari, ochi mari și căprui, care o cercetau plini de curiozitate. Purta o cămașă albastră cu stele argintii și zâmbea larg.

- Bună, Selfi, răspuse Ela, ezitând. Îmi pare bine să te cunosc și eu, dar... ce se întâmplă cu TOTO? Planeta Pluto? Ambasadoare? Ce se întâmplă aici?

Selfi zâmbi înțeleghător.

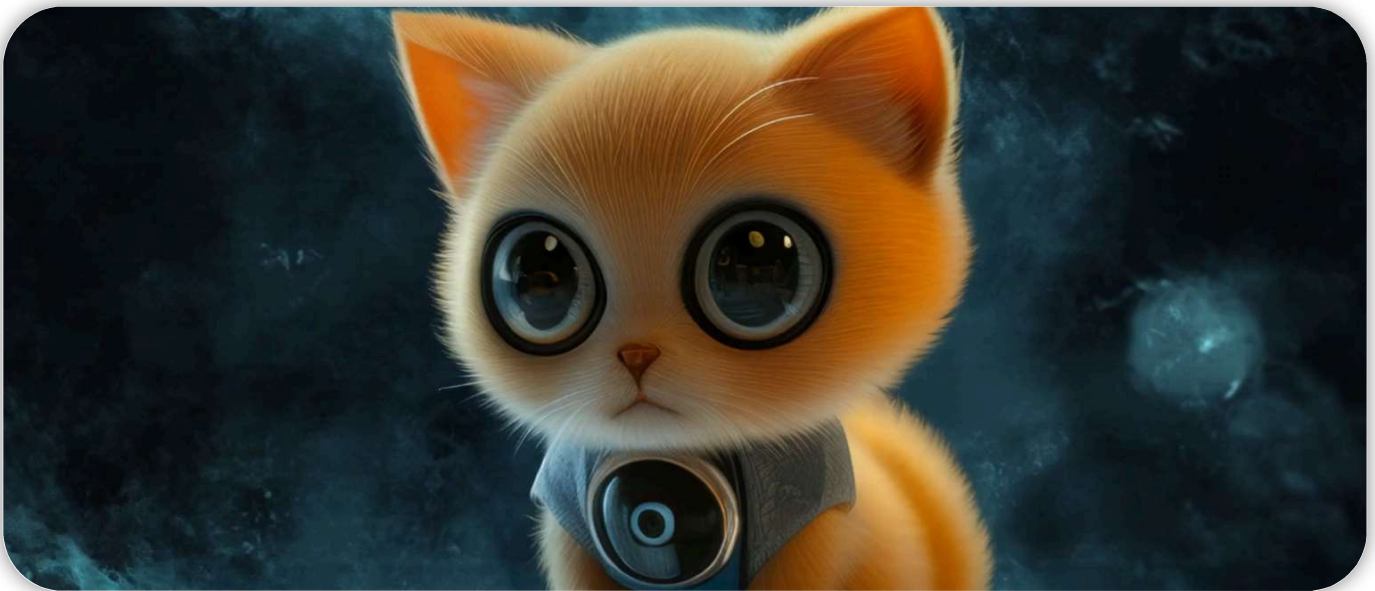
- Știu că e mult de procesat. TOTO nu ți-a povestit niciodată despre noi?

- TOTO mi-a povestit multe lucruri, dar credeam că sunt doar povești, răspuse Ela.

- Oh, nu. Sunt cât se poate de reale. TOTO este legătura noastră cu Pământul. El ne ajută să învățăm despre voi, iar noi îl ajutăm să-și mențină... scânteia vieții, să zicem așa, continuă Selfi în timp îți potrivea mai bine ochelarii.

Ela simți un nod în gât. În timp ce o privea, Selfi oftă adânc.

- TOTO se alimentează cu energie din poveștile pe care le spune și din bucuria copiilor care îl ascultă. Dar în ultima vreme, ceva s-a schimbat. Copiii vin în continuare la Bibliotecă, dar poveștile, ei bine, ele se schimbă. Și TOTO își pierde, încet-încet, energia.

Ela rămase tăcută pentru un moment, în timp ce încerca să înțeleagă mai multe. Apoi întrebă:

- Cum se schimbă poveștile? Ce vrei să spui?

Selfi își mușcă buza, căutând cuvintele potrivite.

- Vezi tu, poveștile lui TOTO au întotdeauna un scop mai înalt. Nu sunt doar pentru divertisment, nu. Ele au, fiecare, misiunea de a învăța copiii lecții importante despre viață, despre cum să-și gestioneze resursele financiare, cum să fie responsabili și cum să-și urmeze visurile. Dar în ultima vreme, copiii par să ceară povești mai... simple. Unii le-ar spune

superficiale. Vor acțiune, aventură, dar fără toate acele experiențe care fac poveștile lui atât de speciale.

Ela simți un fior rece.

- Și asta îl afectează pe TOTo?

- Da, confirmă Selfi. Energia lui vine din impactul pozitiv pe care îl are asupra copiilor. Când poveștile devin simple distracții, fără a transmite lecții valoroase, TOTo începe să-și piardă din putere.

- Dar ce putem face? întrebă Ela, simțindu-se, dintr-o dată, copleșită de responsabilitate.

Selfi zâmbi încurajator.

- De aceea te-am contactat. Avem nevoie să reaprindem pasiunea copiilor pentru povești adevărate, pentru învățăturile lui TOTo. Iar tu, Ela, ești cea mai potrivită să faci asta.

- Eu? De ce eu?

- Pentru că tu ai fost cea care a adus TOTo în lumea voastră. Tu ai crezut în el de la bun început. Și mai mult decât atât, pentru că tu ai trecut prin experiența Orașului Portofel.

Ela părea surprinsă, deși nu asta era, probabil, modul cum s-ar fi descris la acel moment. Era încurcată de-a dreptul. Apoi, își aduse aminte.

- Stai puțin. Tu cum știi despre Orașul Portofel?

Selfi zâmbi misterios.

- Oh, noi știm multe lucruri. De fapt, Orașul Portofel e mult mai mare decât îți imaginezi.

- Cum adică?

- Orașul Portofel nu este doar un loc fizic, Ela. Este o creație a imaginației copiilor de pe toate planetele din Univers. E locul unde se întâlnesc noblețea, bunătatea, dorința de cunoaștere și multe alte lucruri.

Ela simți că i se învârte capul. Existau copii pe alte planete din Univers? Și ele, fiecare dintre aceste planete, aveau propriul lor Oraș Portofel? Pe măsură ce toate aceste întrebări îi traversau mintea precum cometele, Ela simțea un fior de emoție. Parcă totul începea să capete sens. În fond, Orașul păruse de multe ori că are puteri supranaturale. De ce n-ar fi, cu adevărat, un spațiu pe care toți copiii Universului să-l împartă între ei?

- Bine, să zicem că te cred, spuse ea. Cum pot eu să ajut?

Selfi se aplecă mai aproape de cameră.

- Avem nevoie să organizezi o nouă aventură în Orașul Portofel. De data asta, nu va fi nevoie să treci de probe, ci să le construiești. Va trebui să îți alegi o echipă alături de care să construiești, în Orașul Portofel, zece probe pentru concurenții din viitor. Să le spui zece povești pline de însemnătate. Vei ajunge în spatele cortinei, în laboratoarele Orașului, și va trebui să-ți folosești creativitatea pentru a-i pune serios la încercare pe concurenții din viitor. Dacă vei reuși să faci asta, concurenții respectivi se vor întoarce, apoi, la casele lor, cu lecții valoroase în rucsac. Și vor da mai departe poveștile construite de voi, iar poveștile vor călători ușor, din ascultător în ascultător, până când vor transforma lumea. Atunci, TOTO își va recăpăta energia și va putea spune, mulți ani, poveștile care le plac atât de mult copiilor.

- Cum aș putea face asta?

- Prima ta misiune e să creezi o echipă. Ai nevoie de ajutorul lui Andrei și al lui TOTO. Dar, mai mult decât atât, ai nevoie de ajutorul unor tineri care nu au fost niciodată acolo.

Ela se gândi imediat la George, Ada, Rareș, Ana, Daniel și ceilalți prieteni ai ei care veneau aproape zilnic la Bibliotecă. Construiseră un grup de discuții care se chema "Eu și banii" și părea a fi printre cele mai populare grupuri de la Bibliotecă. George, pasionat de lectură și scris, ar putea fi intrigat de ideea de a crea povești educative. Ada, cu talentul ei artistic și pasiunea pentru modă, ar putea vedea o oportunitate de a-și folosi

creativitatea, într-un mod nou. Rareș, iubitor de natură și muzică, ar putea fi încântat să se alăture unei aventuri misterioase. Ana, cu mintea ei ageră și abordarea prudentă, se putea gândi la provocările logice pe care le-ar putea crea. Daniel, cu pasiunea lui pentru robotică și artă, ar putea simți potențialul de a combina tehnologia cu educația financiară.

- Mă gândesc la câțiva, spuse Ela mustăcînd. Deja era atrasă de aventura ce urma.

-Perfect! exclamă Selfi. Eu o să fiu alături de voi. Dar, în privința asta, trebuie să știi de o regulă importantă. Mă poți apela video de maxim cinci ori, atunci când vei concepe probele pentru viitoarele aventuri din Orașul Portofel. Și te voi ajuta, de fiecare dată. Doar că, reține, s-ar putea ca ajutorul să fie altfel decât îți doreai tu. Dar e un ajutor!, strigă Selfi, în timp ce îi făcea cu mâna noii sale prietene de pe Pământ. Ar mai fi stat, dar Timok, micinikul cel jucăuș pe care pământenii l-ar fi putut asemăna cu o minge de blană aurie, voia bezele. Și, când Timok vrea bezele, ori îi

dai, ori îți asumi că va țopăi, așa, lângă, tine, țup, țup, țup, așteptând momentul în care vei ceda.

Ela închise apelul video și rămase, pentru un moment, nemișcată, privind în gol. Apoi, ca și cum ar fi fost lovită de un trăsnet, sări în picioare și se întoarse spre Andrei și bunica ei, care ascultaseră totul, în tăcere.

- Ați auzit? întrebă ea, ochii strălucind de entuziasm. Trebuie să îl salvăm pe TOTo și să creăm o nouă aventură pentru invitații viitori ai Orașului Portofel!

Andrei dădu din cap, și un zâmbet larg îi apăru pe față.

- Sunt gata să ajut!, strigă el, mai bucuros decât ar fi vrut să recunoască. Și lui îi era dor de Orașul Portofel. Iar acum, când putea avea acces în culise, dincolo de cortină, în "motorul" extraordinar al Orașului, cum să nu fie bucuros?

Bunica Elei se ridică și o îmbrățișă strâns.

- Draga mea, știu că vei reuși. Ai dovedit, deja, că poți face lucruri extraordinare. Iar acum ai și mai mulți prieteni care te pot ajuta.

Ela simți că lumea întreagă respiră altfel, că totul, în jur, strălucește, că, într-un fel ciudat, nu merge, ci zboară. Închise ochii și zămbi, recunoscătoare pentru toate provocările astea minunate pe care urma să le înfrunte.

- Aveți dreptate, spuse ea. Trebuie să ne punem pe treabă imediat. Andrei, poți să-i contactezi pe ceilalți care au fost în Orașul Portofel? Eu voi vorbi cu George, Ada și ceilalți de la Bibliotecă.

Andrei dădu din cap și scoase telefonul.

- Mă ocup imediat!

Bunica zâmbi și adăugă:

- Iar eu voi pregăti niște gustări pentru voi toți. Aveți nevoie de energie pentru această nouă aventură.

Ela zâmbi și, apoi, se îndreptă spre camera ei. Avea multe de făcut și puțin timp la dispoziție. Apoi, își reaminti că astăzi era ziua ei. Se gândi la asta și simți un val de bucurie și entuziasm. Poate că nu era ziua de naștere la care se așteptase, dar se anunța a fi începutul unei aventuri extraordinare. Cumva, ar fi trebuit să fie posomorâtă. Câte alte zile de naștere mai super mega interesante ar fi putut avea, în viitor, care să

bată ziua de astăzi? Își aminti, apoi, ce aflate în Orașul Portofel: indiferent că ești mic sau mare, viața găsește, mereu, idei extraordinare să te surprindă. Se trezi fluierând, așa cum o făcea Andrei pe vremuri. Și uită, apoi, deodată, de toate grijile. Avea treabă!

În orele următoare, Ela și Andrei lucra febril pentru a contacta prietenii lor. Se puse la cale o întâlnire urgentă la Bibliotecă. George, Ada, Rareș, Ana, Daniel și ceilalți prieteni fură fascinați de idee și acceptară imediat să se alăture echipei. Când soarele stătea să apună, grupul se adună în jurul lui TOTo, la Bibliotecă. Motanul robot, deși părea obosit, îi privi cu bucuria dintotdeauna.

- Bine ați venit, prieteni buni, spuse el, cu voce blândă. Vă mulțumesc pentru ajutor. Nu știți cât de mult mă bucur că am prieteni așa buni.

Ela îl mângâie ușor pe năsuc.

- TOTo, suntem aici pentru tine. Vom crea cele mai frumoase probe din toate timpurile. Avem de gând să îi plimbăm pe concurenți prin scene extraordinare din istoria Greciei antice, a Egiptului sau Romei, să le spunem povești despre începuturile matematicii, fizicii sau chimiei, și toate astea în timp ce îi învățăm lucruri despre bani și modul în care trebuie ei folosiți cu chibzuință.

- O să creăm o probă în care copiii să învețe despre investiții, călătorind, în timp, până în Grecia antică, spuse George entuziasmat.

- Sau putem face o probă de modă în Roma antică, unde copiii învață despre buget și cheltuieli responsabile în timp ce creează toga perfectă!,

chicoti Ada.

Ideile curgeau, iar camera se umplu de râsete și discuții animate. Ela simțea că, acolo, se năștea ceva cu adevărat important.

Motanul îi privi, clipi scurt și păru încurcat:

- Știi, Ela. Pisicile și câinii nu plâng. Așa că, nici pe mine, creatorii mei nu m-au înzestrat cu darul de-a plânge. Deși mi-aș fi dorit să o fac. Ce poți face altceva atunci când ai, în jurul tău, atâtea suflete minunate?

Au povestit, în acea seară, câte în lună și în stele. Iar mai târziu, când Ela s-a dus la culcare, în mintea ei rămăsese imaginea unui motan robot care și-ar fi dorit să poată plânge. E ceva!, își spuse ea, în timp ce deschidea ușa camerei. Apoi, văzu balonul de la fereastră și îl trase în cameră, așteptând un bilet nou. În schimbul vreunei alte știri neașteptate, găsi un text. Ciudat.

Puțini înțeleg prietenia.

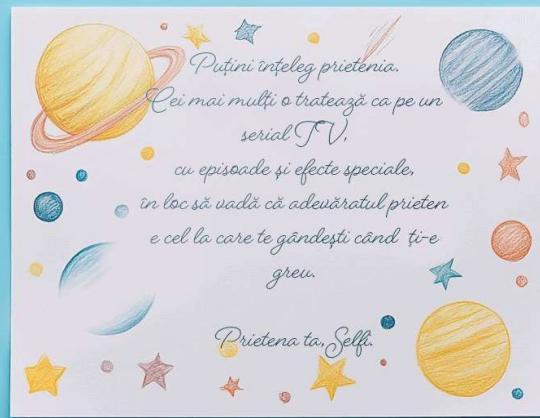
Cei mai mulți o tratează ca pe un serial TV,

cu episoade și efecte speciale,

în loc să vadă că adevăratul prieten

e cel la care te gândești când ți-e greu.

Prietena ta, Selfi.

Puțini înțeleg prietenia.
Cei mai mulți o tratează ca pe un
serial TV,
cu episoade și efecte speciale,
în loc să vadă că adevăratul prieten
e cel la care te gândești când ți-e
greu.

Prietena ta, Selfi.